

## Arrest

nr. 281 064 van 28 november 2022  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY  
Rue de la Draisine 2/004  
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 2 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 3 maart 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 5 maart 2019 om internationale bescherming. Op 2 juni 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

*U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, geboren op (...) 1999 te Luanda, Angola. U woonde eerst in San Paolo (Luanda, Angola) met uw ouders en twee broers. Na de scheiding van uw ouders, verhuisde u met uw vader naar Golf II. U heeft sindsdien geen contact meer gehad met uw moeder en broers. U weet niet waar zij zijn. In Golf II, hadden u en uw vader ook een huishoudster ('dienstmeid') J. M. (...). Zij was op weekdays van 's ochtends tot 's avonds in het huis. Alle andere momenten, was u alleen met uw vader. Toen u in het vijfde middelbaar zat, bent u gestopt met school.*

*Uw problemen zijn begonnen onmiddellijk na het definitieve vertrek van uw moeder. U kreeg voor u ging slapen steeds fruitsap van uw vader. U sliep altijd heel diep, tot 's ochtends. Als u opstond, voelde u steeds iets vreemd in uw slipje. Na een tijdje, heeft u dit aan J. (...) verteld. Zij vroeg of u een vriendje had, want het kwam door een seksuele relatie. U antwoordde van niet. Ze vroeg of uw vader soms in uw kamer kwam. U zei 'nee,' maar vertelde wel over het fruitsap. J. (...) raadde u aan van dit niet meer te drinken. U heeft daarop uw vader beschuldigd. Hij is heel kwaad geworden en heeft u, bij uw bewustzijn, seksueel misbruikt. Hij dreigde ermee u te vermoorden als u iets zou zeggen. De volgende dag, heeft u dit aan J. (...) verteld. Zij heeft geprobeerd met uw vader te spreken, maar hij antwoordde dat hij haar zou weggagen als ze er nog over zou spreken. Hij is u elke nacht blijven misbruiken. Uiteindelijk, heeft u erover gesproken met uw schoolvriendin S. (...). Zij raadde u aan om een klacht neer te leggen bij de politie. Jullie zijn dan samen naar de politie gegaan. U heeft uw verhaal gedaan en ze zeiden dat ze u zouden helpen, maar dit bleek niet het geval te zijn. Ze hebben uw vader ingelicht over uw klacht en hij is heel boos geworden. Vervolgens, heeft u het misbruik nogmaals met J. (...) besproken. Zij heeft dan uw tante Theresa opgezocht. U bent haar gaan opzoeken en heeft haar verteld over het misbruik. Zij zei echter dat ze u niet kon helpen, dus u bent terug naar huis gegaan. Even later, vertelde S. (...) u dat uw vader een klacht tegen haar had ingediend, waarin hij verklaarde dat ze drugs dealde. U bent dan opnieuw naar uw tante gegaan om haar dit te vertellen. Ze zei dat ze u toch zou helpen.*

*U bent dan het huis van uw vader kunnen ontvluchten en bij uw tante gaan wonen, waar u verbleef tot uw definitieve vertrek. Uw vader heeft in deze periode J. (...) nog bedreigd. Zij raadde u aan van niet naar buiten te gaan, want uw vader zou op zoek gaan naar u. Uiteindelijk, heeft uw tante beslist dat u beter het land kon verlaten. Ze heeft meneer S. A. (...) gecontacteerd en hij heeft uw reis geregeld. U reisde onder een andere naam – K. T. A. (...) – dewelke op een Angolees paspoort en identiteitskaart stond. U reisde per vliegtuig naar Portugal en vervolgens per bus naar België. Op 5 maart 2019, diende u een aanvraag tot internationale bescherming in.*

*U legt geen documenten voor ter staving van uw relaas.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

*U stelt vervolging door te vrezen door uw vader A. M. (...). U haalt aan dat hij u reeds seksueel misbruikt heeft thuis. Bij terugkeer naar Angola, vreest u dat hij u zou doden (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 10/03/2022, hierna NPO, p. 29-31). U bent er echter niet in geslaagd om tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS te overtuigen van desbetreffende vervolgingsfeiten. Het CGVS wijst hiervoor naar de vele tegenstrijdige elementen in uw verklaringen voor Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS.*

*U slaagt er niet in om de scheiding van uw ouders consistent te situeren, nochtans een cruciale gebeurtenis in uw relaas: "het is allemaal begonnen toen moeder het huis verliet, dat was definitief in 2017" (NPO, p. 29). Voor uw interview op het CGVS, laat u weten dat deze scheiding in 2017 was (zie mail advocaat, d.d. 07/03/2022, toegevoegd aan het administratief dossier). Voor het CGVS, stelt u na de*

scheiding te zijn verhuisd, dewelke u situeert toen u vijftien of zestien jaar was (NPO, p. 6-7), dus 2014 of 2015. Gevraagd naar de datum van de verhuis, stelt u dit niet te weten. Gevraagd naar of u zich het jaar nog kan herinneren, stelt u begin 2016 (NPO, p. 7). Later in het interview, verklaart u plotseling te zijn verhuisd: "In 2017, toen mama het huis verliet" (NPO, p. 14). U bevestigt dit vervolgens nog tweemaal: de scheiding was in 2017 (NPO, p. 25) en mama vertrok definitief in 2017 (NPO, p. 29).

U slaagt er ook niet in om uw woon- en verblijfplaatsen consistent te situeren. Voor DVZ, verklaarde u op verschillende plaatsen te hebben gewoond in Hoji Ya Henda en vervolgens, één nacht voor uw vertrek, bij uw tante in Martires (Verklaring DVZ d.d. 30/07/2019, hierna DVZ-V, p. 5). Ook bij inschrijving, verklaarde u dat uw adres in uw land van herkomst Martires ('Marthis, Luanda') was (zie administratief dossier). Voor het CGVS, verklaart u aanvankelijk dat Golf II de laatste plaats was waar u woonde voor uw vertrek. U stelde daar te wonen sinds de scheiding (NPO, p. 6-7). Even later in het interview, wordt er u gevraagd een overzicht te maken van alle plaatsen waar u heeft gewoond en verbleven. U verklaart: San Paolo, Golf II en dan, als laatste plaats, Palanca (bij uw tante) (NPO, p. 13-15). Ook het moment dat u naar uw tante bent verhuisd, verandert meermaals doorheen het interview. Eerst stelt u dat u in november 2018 definitief het huis van uw vader verliet en bij uw tante ging wonen. Dit was het moment dat uw tante u zei dat ze u zou helpen (NPO, p. 12-13). Vervolgens, verklaart u reeds in november 2017 naar het huis van uw tante te zijn verhuisd (NPO, p. 15). Op nog een ander moment, stelt u pas twee maanden voor uw definitieve vertrek (NPO, p. 16, 35-36), wat u vervolgens situeert eind februari 2019 (NPO, p. 16), te zijn verhuisd naar uw tante, dus eind december 2018. Op een ander punt, verklaart u dan weer reeds eind december 2018 te zijn vertrokken (NPO, p. 28-29), hetgeen een verhuisdatum van eind oktober, begin november 2018 zou betekenen. Op nog een ander moment, stelt u dat u midden 2018 reeds bij u tante woonde (NPO, p. 20). Bovendien, of u na het tweede gesprek met uw tante nog terugkeerde naar het huis van uw vader, verandert ook doorheen het interview: soms wel (NPO, p. 30, 35-36) en soms niet (NPO, p. 13).

Wat betreft uw familiale situatie zijn er ook verscheidene opmerkelijke elementen in uw dossier. Bij inschrijving, verklaarde u drie broers en twee zussen te hebben, dewelke bij uw ouders in Luanda verbleven (zie administratief dossier). Vervolgens, verklaarde u bij DVZ slechts twee broers te hebben (DVZ-V, p. 8), dewelke 5 en 15 jaar zijn (d.d. 2019; op het moment van het CGVS interview: 17-18 jaar en 7-8 jaar). U stelt dat ze Hoji Ya Henda verblijven, en ook uw moeder zou in Hoji Ya Henda verblijven (DVZ-V, p. 7-8). Voor het CGVS, stelt u ook slechts twee broers te hebben (NPO, p. 14, 24), dewelke 1-2 jaar en 8-9 jaar waren op het moment van de scheiding, die u vervolgens situeert in 2017 (NPO, p. 24-25), dus op het moment van het CGVS interview zouden zij 6-7 en 13-14 jaar zijn. Ter bevestiging, wordt er u door de Protection Officer gevraagd of er geen andere broers of zussen zijn, mogelijks met een andere vader of moeder of overleden broers of zussen, waarop u 'nee' antwoordt (NPO, p. 25). Wat betreft de woonplaatsen van uw broers en uw moeder, stelt u niet te weten naar waar ze zijn gegaan na de scheiding. U zou met hen, sinds de scheiding, ook geen contact meer hebben gehad (NPO, p. 14-15, 23, 25). U werd geconfronteerd met bovenstaande verschillen tijdens uw interview, waarop u antwoordde "vijf broers en zussen? Nee, daar heb ik het nooit over gehad." Gevraagd naar het verschil in woonplaatsen, antwoordt u "nee, daar weet ik ook niets van." (NPO, p. 40).

Betreffende de vaststelling van het misbruik, verklaarde u voor DVZ: "Toen ik 's ochtends wakker werd, voelde ik dat er iets gebeurd was. Ik voelde ook vocht aan mijn onderlichaam. Ik had dat verteld aan onze huisbediende. Zij vroeg mij of dat 1 keer was gebeurd. Ik vertelde haar dat het vaker gebeurde. Ze vroeg of ik een relatie had met een man en ik zei van niet. Zij stelde voor om mij naar een ziekenhuis te brengen. Ze hebben mij daar onderzocht en ze vertelden mij dat ik seksuele betrekkingen had met een persoon" (Vragenlijst CGVS d.d. 12/03/2020, hierna CGVS-V, p. 3). Voor het CGVS, verklaart u: "Tot ik het op een keer aan J. (...) vertelde. Zij vroeg of ik een vriendje had. Ik zei van niet. Ze zei dat dat 'dinge' kwam van een seksuele relatie die ik had gehad. Ik vertelde haar dat ik nooit met iemand seksuele relaties had gehad" (NPO, p. 29-30). U maakt voor het CGVS geen gewag van een onderzoek in het ziekenhuis, maar stelt nu dat het J. (...) was die u vertelde dat u seksuele betrekkingen had gehad. Gevraagd naar wat J. (...) verder nog heeft gedaan om uw situatie te helpen, haalt u enkel aan dat ze heeft geprobeerd van met uw vader hierover te spreken (NPO, p. 31-32). Ter bevestiging, wordt er u later ook nog expliciet gevraagd of u ooit in een ziekenhuis hulp heeft gezocht, waarop u 'nee' antwoordt (NPO, p. 37).

Betreffende de personen die u vertelde over het misbruik, verklaart u, in uw vrij relaas, dat u het achtereenvolgens vertelde tegen J. (...), dan S. (...) en dan uw tante (NPO, p. 29-30). Na uw vrij relaas, nogmaals gevraagd naar de volgorde van de personen, verklaart u nu: J. (...), uw tante (dagen na J. (...)) en S. (...) (maanden na J. (...)) (NPO, p. 32-33). U verklaart ook nog dat u J. (...) heeft verteld over het misbruik één of twee maanden na de start (NPO, p. 31). Vervolgens stelt u dat u uw tante heeft verteld

over het misbruik enkele dagen nadat u het tegen J. (...) heeft gezegd, wat u vervolgens situeert als vijf of zes maanden na de start van het misbruik (NPO, p. 33).

Ook het moment waarop u zou zijn gestopt met school, kan u niet consistent situeren. Eerst, stelt u dat u denkt op uw veertien te zijn gestopt, wat, gezien uw leeftijd, zou neerkomen op 2013 (NPO, p. 8). Gevraagd naar de datum, stelt u de maand en het jaar niet precies te weten, maar u denkt begin 2014 (NPO, p. 8). Het CGVS merkt op dat dit ruim voor de scheiding van uw ouders is, wat u nochtans aanduidt als de start van de problemen: "het is allemaal begonnen toen moeder het huis verliet, dat was definitief in 2017" (NPO, p. 29). In uw vrij relaas, situeert u het stoppen met school nadat u uw tante voor de eerste maal heeft opgezocht, wat u eerder had gesitueerd in 2017 (NPO, p. 12-13, 30). Wanneer u later in het onderhoud, nogmaals gevraagd wordt naar het moment waarop u stopte met school, stelt u ineens dat het begin 2018 was en dat het misbruik al een hele tijd, twee of drie maanden, bezig was (NPO, p. 33-34).

Wat betreft het bezoek dat uw vader thuis ontving, dient opgemerkt te worden dat u eerst verklaart dat dit enkel vrienden waren, steeds dezelfde drie of vier, en ook collega's. Verder zou er niemand op bezoek zijn gekomen. (NPO, p. 10-11.) In tegenstelling, verklaart u later, gevraagd of uw vader een nieuwe vriendin had, dat hij altijd een andere had. Gevraagd of deze ook thuis langskwamen, antwoordt u "ja, maar ze gingen altijd weer weg, want hij sloeg ze ook." Gevraagd naar hoeveel, stelt u dat het er veel waren, meer bepaald zeven of acht (NPO, p. 23-24). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u eerder, gevraagd of er nog andere mensen op bezoek kwamen, de vriendinnen van uw vader nooit noemde.

Betreffende de klacht die u neerlegde bij de politie samen met uw vriendin S. (...), u stelt dat dit in november 2017 was (NPO, p. 12-13), later stelt u dan weer begin 2018 (NPO, p. 32). U verklaart aanvankelijk: "Het is normaal verlopen. Ze hebben mijn naam gevraagd, dan beseften ze van wie ik de dochter was en hebben ze me uitgelachen." Gevraagd naar wat u dan bedoelt met 'het is normaal verlopen,' antwoordt u: "Ik heb mijn verhaal gedaan en ze zeiden 'oké, dat is goed,' en ze gingen er later nog eens naar kijken." U stelt geen documenten te hebben gekregen, waaromtrent u verklaart: "In Afrika is dat niet altijd zo. Je krijgt niet altijd bewijs van die dingen...." De Protection Officer wijst u vervolgens op uw eerdere verklaringen, namelijk 'dat het normaal was verlopen' en dat 'ze u uitlachten,' waarop u nu stelt: "Ik heb mijn verhaal wel kunnen vertellen, wat er is gebeurd. Ze glimlachten. Ze lachten me niet helemaal uit. Dat was het niet" (NPO, p. 36). Gevraagd naar hoe deze politiemensen uw vader kenden, stelt u dit niet te weten (NPO, p. 36-37). Nochtans, verklaarde u eerder tijdens uw vrij relaas: "Mijn vader was bevriend met die mannen. Ze waren ook van MPLA" (NPO, p. 30). Ook op de vraag hoe en wanneer uw vader op de hoogte was van uw klacht, verandert u uw antwoord. Tijdens uw vrij relaas, verklaart u: "Ik heb dan mijn verhaal gedaan daar en ze zeiden dat ze me zouden helpen. .... Ze zeiden dat ik daar was geweest. Toen ik thuis kwam, was papa heel kwaad en heeft hij terug hetzelfde gedaan" (NPO, p. 30). U verklaart ook dat mensen van de politie hebben gebeld om te zeggen dat u een klacht had ingediend (NPO, p. 19). U stelt dat hij enkele dagen nadien op de hoogte was van uw klacht (NPO, p. 33). Later, verklaart u, in tegenstelling, dat uw vader wist van uw klacht, maar dat hij dit nooit met u had besproken. U stelt dat de tegenklacht zo snel na uw klacht kwam, dat deze wel van hem moest zijn geweest. Gevraagd of uw vader dan nooit rechtstreeks tegen u heeft gezegd dat hij wist van die klacht, antwoordt u dat hij het nooit heeft gezegd (NPO, p. 37).

Wat betreft deze klacht van uw vader tegen S. (...) (en u), gaan uw verklaringen ook alle kanten uit. Eerst, verklaart u "Nadat ik klacht indiende, ben ik naar huis gegaan en een maand later ongeveer heeft mijn tante verteld dat papa klacht had ingediend tegen mij en S. (...)." Vervolgens, stelt u dat het niet uw tante, maar S. (...) was die u dit heeft verteld. Ze zou u dit rechtstreeks gezegd hebben midden 2018 bij uw tante, waar u op dat moment al woonde (NPO, p. 19-20). Nochtans, situeert u in uw vrij relaas de tegenklacht voor uw definitieve verhuis naar uw tante (NPO, p. 30). Ook op een ander moment, stelt u dat u enkele dagen nadien naar uw tante bent gegaan en haar heeft verteld over de tegenklacht, vervolgens, ging u nog verscheidene maanden naar huis (NPO, p. 35). Gevraagd naar wanneer de tegenklacht kwam, stelt u aanvankelijk dat u één maand na uw eigen klacht hoorde over de tegenklacht (NPO, p. 19). Vervolgens stelt u dat uw vader zijn klacht pas maanden na uw klacht was (NPO, p. 21). Daarna, stelt u dan weer dat er tussen uw klacht en dat u op de hoogte werd gebracht van de tegenklacht een tweektal maanden zat (NPO, p. 21). Bovendien bent u ook opvallend vaag over de inhoud van de klacht. U stelt dat de klacht tegen S. (...) omwille van drugs was (NPO, p. 30), gevraagd naar wat de klacht tegen u was, stelt u: "Dat weet ik niet, maar mijn naam stond wel mee in de klacht." Gevraagd naar of u dit niet heeft gevraagd aan S. (...), antwoordt u 'nee' (NPO, p. 34).

*Betreffende de bedreigingen van uw vader tegenover J. (...), verklaarde u voor DVZ: "Mijn vader zag dat ik nogal veel sprak met de huisbediende, en hij heeft haar bedreigd." (CGVS-V, p. 3). Voor het CGVS, verklaart u dat de huishoudster, J. (...), uw vader heeft aangesproken op het misbruik, daarop heeft hij geantwoord dat ze zich niet diende te moeien en ze haar werk zou kwijtspelen indien ze dit wel deed (NPO, p. 30, 32).*

*Tot slot, komen uw verklaringen betreffende de periode dat u bij uw vader woonde en door hem werd misbruikt maar weinig doorleefd over. U verklaart dat wanneer u niet naar school moest, u gewoon thuis bleef. Gevraagd naar wat u dan deed thuis, antwoordt u: "Ik zat daar maar wat. Ik keek een beetje tv." Gevraagd of er nog iets anders was dat u deed, antwoordt u 'nee.' Gevraagd naar de periode dat u niet meer naar school ging, wat u dan een hele dag deed, stelt u: "Nee, ik zat altijd thuis, want ik kreeg veel slaag van mijn papa." Gevraagd hoe u uw dagen vulde, antwoordt u: "Gewoon, ik zat daar maar wat. Ik wachtte tot er eten kwam." U stelt dat u nooit met vrienden of vriendinnen afsprak, nooit buitenkwam en er thuis enkel vrienden van uw vader langskwamen. Gevraagd naar wat u dan deed als deze vrienden langskwamen, antwoordt u: "Dan keek ik naar buiten door het raam" (NPO, p. 9-11).*

*Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele en algehele wijze wordt ondermijnd door de herhaaldelijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen voor Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, alsook voor het Commissariaat-generaal onderling. Bijgevolg kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen en vervolgingsfeiten.*

*Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.*

*U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg ondersteunen, doch kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden.*

*Betreffende uw identiteit, u stelde bij inschrijving (d.d. 05/03/2019) minderjarig te zijn, namelijk geboren op 18/08/2002 (zie administratief dossier), dus ongeveer 16,5 jaar. De dienst Voogdij bepaalde echter bij beslissing op 19 maart 2019 dat op basis van het medisch onderzoek kon worden besloten dat u op datum van 11 maart 2019 een leeftijd had van 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie administratief dossier). Bovendien, gaven uw vingerafdrukken een EUODAC-hit met twee Portugese visums, waaraan een paspoort was gekoppeld op naam van A. K. T. (...) geboren op 19/08/1999 (zie administratief dossier). Gevraagd naar uw geboortedatum tijdens uw interview op het CGVS, antwoordt u onmiddellijk 19/08/1999 (NPO, p. 5). U verklaart wel dat uw naam B. K. T. A. (...) is en dat K. T. A. (...) een alias is, dewelke op uw vals paspoort en identiteitskaart stond. Deze documenten werden geregeld door S. A. (...), op vraag van uw tante (NPO, p. 4-5). Het is echter opvallend dat u verklaart een vals paspoort en een valse identiteitskaart te hebben gehad met bijna dezelfde naam en dezelfde geboortedatum. Documenten die reeds ruim voor uw vertrek (identiteitskaart maart 2015; paspoort januari 2017) werden aangevraagd. U antwoordt hierop dat meneer A. (...) alles heeft geregeld en dat u niet weet hoe dit is verlopen (NPO, p. 40). Bijkomend, verklaarde u voor DVZ dat u een identiteitskaart had, maar deze achterliet in Angola (DVZ-V, p. 11). Voor het CGVS, stelt u echter expliciet nooit een identiteitskaart te hebben gehad (NPO, p. 29).*

*Betreffende uw reisweg, bent u vooreerst niet eenduidig over uw vertrekdatum. Voor DVZ, verklaarde u in maart 2019 te zijn vertrokken (DVZ-V, p. 12). Tijdens uw onderhoud op het CGVS, verklaart u eerst eind februari 2019 te zijn vertrokken (NPO, p. 16). Op een ander moment, verklaart u reeds te zijn vertrokken in december 2018 (NPO, p. 28-29). Waar u verklaart geen andere reisplannen te hebben gehad buiten uw definitieve vertrek (NPO, p. 16), werden er op basis van uw vingerafdrukken twee visumdossiers teruggevonden. U vroeg op 27/03/2018 een Portugees visum aan, wat werd geweigerd. U vroeg op 15/11/2018 nogmaals een Portugees visum aan, wat werd uitgereikt voor de periode 05/12/2018 tot 03/01/2019. Gezien u verklaarde onder de naam uit het visumdossier te hebben gereisd, en er ook geen andere visumdossiers konden gelinkt worden aan uw vingerafdrukken, dient te worden vastgesteld dat u sinds december 2018 (uiterlijk begin januari 2019) in Europa verblijft. Hierbij dient dan opgemerkt te worden dat u laattijdig om internationale bescherming verzocht. U heeft immers ruim twee maanden gewacht met uw aanvraag. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en de fysieke integriteit, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties*

*om internationale bescherming te vragen. Uw gebrek aan urgentie plaatst ernstige vragen bij uw nood aan bescherming.*

*Bijkomend, zijn de gegevens uit uw visumdossier tegenstrijdig met uw verklaringen. Zo verklaarde u eerder dat u nooit iets van werk heeft gedaan in Angola. Nochtans, staat in uw visumdossier dat u zou werken bij CACAAT. Verder, verklaarde u dat er buiten A. (...) en u, niemand anders is meegereisd (NPO, p. 28). Echter, in uw visumdossier is L. M. N. (...) aangeduid als een reisgezel. Zij zou ook werken bij CACAAT (zie administratief dossier). U werd hiermee geconfronteerd, maar stelt dat u zich deze naam niet kan herinneren en dat u ook nooit heeft gewerkt (NPO, p. 40).*

*Tot slot, bent u ook vaag over uw smokkelaar S. A. (...). Gevraagd naar wat u over hem kan vertellen, antwoordt u: "Niks". Geopperd dat er toch iets moet zijn dat u weet, antwoordt u opnieuw dat u niets weet. Gevraagd naar hoe uw tante hem kent, stelt u opnieuw dit niet te weten. Gevraagd naar of u dit niet heeft gevraagd, stelt u dat u dat het enige wat u wou was om weg te gaan (NPO, p. 27-28).*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Het verzoekschrift**

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij werpt tevens een manifeste appreciatiefout op.

Na een korte theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, laat verzoekster gelden dat zij in geval van terugkeer naar Angola vreest voor haar vader, haar folteraar die verantwoordelijk is voor talrijke fysieke en seksuele mishandelingen tegen haar.

Zij merkt op dat verwerende partij haar Angolese nationaliteit en jonge leeftijd ten tijde van het vermeende geweld niet betwist en meent dat deze elementen niet uit het oog mogen worden verloren.

Vervolgens haalt verzoekster algemene informatie aan over huishoudelijk geweld in Angola en (seksueel) geweld ten overstaan van vrouwen, dat een wijdverbreid probleem is in Angola en nog is verergerd door "de pandemie", over seksueel geweld tegen kinderen in Angola en over het gebrek aan bescherming daartegen door de Angolese autoriteiten.

Verzoekster meent dat al deze algemene informatie en elementen op zijn minst in rekening moeten worden genomen voor het lezen van haar verhaal en om haar verklaringen in de algemene context van Angola te plaatsen. Er staat volgens haar vast dat deze corruptie een grote invloed heeft op de analyse van haar verhaal, des te meer door het feit dat haar ex-man voor de regering werkt. De mogelijkheden voor haar om bescherming te bekomen van haar nationale autoriteiten ten opzichte van een regeringsmedewerker is onwaarschijnlijk, stelt verzoekster, die dit verder bevestigd ziet door het feit dat zij reeds zonder succes had getracht hulp te krijgen van overheidsinstellingen (bij een organisatie voor bescherming van vrouwenrechten, bij de baas van haar ex-echtgenoot, bij de rechtbank, enz.). Rekening houdend met deze situatie moet men volgens verzoekster voorzichtig tewerk gaan in de analyse van haar verzoek om internationale bescherming.

Daarna betwist verzoekster als volgt de motieven van de bestreden beslissing:

*"a) Voorafgaande: de zwaar kwetsbaar psychologische profiel van verzoekster*

*Verzoekster wenst in de eerste plaats haar zeer grote psychische kwetsbaarheid te benadrukken en te beklemtonen.*

*Hoewel verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming geen enkel bewijs van psychologische follow-up heeft kunnen overleggen, is haar kwetsbaarheid gemakkelijk vast te stellen*

– zowel in haar non-verbaal gedrag (met name haar schimmige ogen) als in haar verbaal gedrag (stotteren, gebrek aan ruimtelijke en temporele verwijzingen, enz.)

Gelet hierop en op de ernst van de vervolging die zij in haar land van herkomst stelt te hebben ondergaan (incestueuze verkrachting), had het CGVS bij de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming de grootste omzichtigheid moeten betrachten, quod non.

Verzoekster werd inderdaad gedurende verschillende sessies gevolgd door de psychologe, I. G. (...) (stuk 19). Helaas werd deze follow-up stopgezet nadat verzoekster was verhuisd naar een privé adres, ver van haar vorige adres, maar ook ver van de toegang tot sociale bijstand om haar te helpen een nieuwe psycholoog, vertaler, enz. te vinden – noodzakelijke bijstand gelet op de grote kwetsbaarheid van verzoekster.

Er bestaan verschillende objective bronnen die verklaren de psychologische stoornissen die voorkomen bij kinderen die het slachtoffer zijn van seksueel geweld.

« (...) » (stuk 17, p. 19).

Vrije vertaling

"(...)".

Deze vorm van "traumatisch geheugenverlies", deze werkelijke "verstoring van temporele en ruimtelijke referentiepunten" komt zeer duidelijk naar voren in het gehele relaas van verzoekster. Verzoekster kan inderdaad geen data duidelijk aangeven of gebeurtenissen in de tijd ordenen – hetgeen niet kenmerkend is voor een valse redevoering. Een vals verhaal zou voorbijgaande fouten bevatten in wat een verzonnen verslag lijkt te zijn. Dit is bij lange na niet het geval voor verzoekster (zie infra).

In een artikel dat in 2017 op Le Monde werd gepubliceerd, was het fenomeen van "traumatisch geheugenverlies" ook uitlegd (stuk 18):

« (...) ».

Vrije vertaling

"(...)".

Na dergelijke intense trauma's is de perceptie van de tijd volledig veranderd: alle gebeurtenissen rond de traumatische context zijn vaag en onnauwkeurig in de tijd en hun verband is moeilijk voor de slachtoffers, die niet willen terugkeren naar deze moeilijke tijden:

« (...) » (stuk 2).

Vrije vertaling

"(...)".

Slachtoffers van seksueel geweld, in het bijzonder incestueus geweld, evolueren dus in een volledig vervormde ruimte-tijd, zonder precieze temporele referenties of aanknopingspunten:

"(...)". (stuk 2).

Vrije vertaling

"(...)".

Gebeurtenissen aan een tijdlijn koppelen wordt onmogelijk:

« (...)". (stuk 2).

Vrije vertaling

"(...)".

In casu betekent het ontbreken van psychologisch bewijs door verzoekster niet dat verweerster niet verplicht was onderzoek te verrichten naar de traumatische herinneringen van kinderen die het slachtoffer van incest zijn, zoals hierboven is gedaan. Dit maakte immers deel uit van haar onderzoeksverplichtingen, met name gelet op de ernstige gewelddaden waarvan verzoekster beweerde het slachtoffer te zijn geweest.

Een dergelijk onderzoek en een aandacht voor de realiteit van de situatie van incestslachtoffers zouden verweerster in staat hebben gesteld verzoekers gedrag en verklaringen beter te begrijpen en te interpreteren – quod non in casu

Indien uw Raad ook deze elementen niet als doorslaggevend beschouwt, moeten zij ten minste in rekening worden genomen als ernstige aanwijzingen van eerdere vervolgingen.

Uit een recent arrest van Uw Raad wordt uitdrukkelijk gesteld dat bij de analyse van de verklaringen van een slachtoffer van echtelijke mishandeling rekening moet worden gehouden met de psychologische toestand van dat slachtoffer (zie arrest nr 253 776 van 30 april 2021):

"(...) »

Hetzelfde voordeel van de twijfel zou in dit geval moeten gelden, gelet op de hoge mate van kwetsbaarheid van verzoekster zoals die uit het psychologisch attest blijkt.

b) Analyse van het verhaal in het licht van het algemene profiel van verzoekster

Verweerster verwijt verzoekster inconsistenties en gebrek aan details in haar relaas, die volgens haar getuigen van een gebrek aan waarheidsgetrouwheid en geloofwaardigheid.

Aldus gaat zij voorbij aan haar werkelijke profiel, zoals hierboven beschreven.

De verklaringen in verzoeksters asielaanvraag zijn in feite niet minder consistent dan de rest van haar verklaringen – bijvoorbeeld met betrekking tot haar profiel of haar dagelijks leven in Angola. Er is geen reden om deze beweringen te betwisten!

Bij lezing van de aantekeningen bij het persoonlijk onderhoud blijkt inderdaad dat verzoeksters hele relaas niet gedetailleerd is en geen samenhang vertoont in de tijd.

Haar uitleg van een "typische dag" toen ze niet op school was, is een voorbeeld:

(...)

(NPO p. 9-10)

Dit is te wijten aan de psychologische context zoals hierboven uiteengezet: het is inderdaad voor verzoekster onmogelijk om alle gebeurtenissen rond de perioden van geweld die zij heeft ondergaan in tijd en ruimte te situeren – zelfs gebeurtenissen die niet rechtstreeks verband houden met het geweld dat zij heeft ondergaan (zie supra).

Verzoeksters gehele ervaring is in een mist, hetgeen met name verklaart waarom zij verschillende elementen, zoals de scheiding van haar ouders, de precieze leeftijd van haar broers of het einde van de schooltijd, niet juist kan situeren in de tijd.

Haar verklaringen moeten worden geanalyseerd in het licht van dit profiel, hetgeen het CGVS heeft nagelaten door een te hoge drempel vast te stellen.

c) Met betrekking tot de door verweerster aangevoerde tegenstrijdigheden

Zoals reeds was opgemerkt, is de gehele bestreden beslissing gebaseerd op vermeende inconsistenties en tegenstrijdigheden – hoofdzakelijk in de tijd – in de verklaringen van verzoekster.

De bovenstaande ontwikkelingen maken het reeds mogelijk de verklaringen van verzoekster in ruime mate in de juiste context te plaatsen en te begrijpen waarom de chronologie van de gebeurtenissen volgens verzoekster zeer verwarrend lijkt te zijn. Dit is duidelijk geen bewijs van een onwaarheid gedrag. Daarnaast betwist verzoekster ook verschillende door verweerster aangevoerde inconsistenties / tegenstrijdigheden. Het gaat inderdaad vaak niet om inconsistenties/tegenstrijdigheden, maar om elementen die kunnen worden begrepen door een geduldige houding en de bereidheid om te peilen – wat verweerster in casu precies niet heeft gedaan.

Met betrekking tot haar tante wenst verzoekster in het bijzonder de volgende opmerkingen te maken:

- De eerste keer dat zij haar tante in vertrouwen nam, verkoos verzoekster niet te spreken over de verkrachtingen die zij door haar vader onderging, omdat zij zich daarvoor schaamde. Zij vertelde haar later, na het indienen van de klacht, toen zij zich realiseerde dat zij echt iemand nodig had om haar uit deze hel te helpen.

Verzoekster heeft dus, anders dan verweerster op p. 3 van de bestreden beslissing stelt, haar verhaal over de volgorde van de personen aan wie zij het seksuele geweld dat zij heeft ondergaan, in vertrouwen heeft genomen, niet gewijzigd. De volgorde van de personen aan wie zij het geweld van haar vader toevertrouwde, is inderdaad de volgende: J. (...), haar tante, en dan S. (...). De volgorde van de mensen aan wie zij bekende ook door haar vader te worden verkracht, is echter als volgt: J. (...), S. (...), en dan haar tante. Het vergde veel moed en tijd voor verzoekster om open te zijn over dergelijke verschrikkingen, vooral tegenover haar tante.

- Ook de verhuizing van verzoekster naar haar tante moet in twee fasen worden beschouwd: de eerste keer bleef verzoekster niet lang bij haar tante, omdat zij vreesde dat haar vader te snel zou ontdekken waar zij was ondergedoken en dat dit derhalve haar pogingen om het land te ontvluchten zou frustreren. Verzoekster verbleef daar dus slechts een tijdje, alvorens naar de gezinswoning terug te keren. Zij keerde enkele maanden later terug en bleef daar tot haar definitieve vertrek uit Angola.

Dit verklaart waarom verzoekster verschillende perioden heeft opgegeven: soms betrof het de eerste keer dat zij bij haar tante was ondergedoken, soms de tweede keer.

Met betrekking tot de klacht van verzoeksters vader tegen S. (...):

- Verzoekster betwist dat zij tegenstrijdig is geweest, door te verklaren dat het haar tante was die haar had verteld dat haar vader een klacht tegen S. (...) had ingediend, en later dat het in feite S. (...) was. In feite was het S. (...) die haar het nieuws vertelde, toen ze allebei bij haar tante waren.

- Wat de datum van dit klacht betreft, heeft verzoekster tevens verklaard dat er een verschil in tijd was tussen het tijdstip waarop haar vader de klacht had ingediend en het tijdstip waarop zij daarvan had vernomen, hetgeen de verschillen in het tijdstip van haar verklaringen verklaart.

In het algemeen, en zoals hierboven ruimschoots is aangetoond, is de tijdelijkheid iets vaags en nevelig voor verzoekster, die in een traumatische nasleep geen elementen kan lokaliseren die de perioden van het trauma omgeven.



Een gebrek aan precisie in de tijd kan echter geen overtuigend argument vormen voor een gebrek aan geloofwaardigheid. Om een gebrek aan geloofwaardigheid te kunnen rechtvaardigen, had verweerster verzoekster niet alleen verder moeten ondervragen over andere dan temporele elementen, maar had zij dit vooral moeten kunnen rechtvaardigen aan de hand van de objectieve psychologische gegevens die van toepassing zijn op incestslachtoffers, zoals hierboven is gedaan. In casu heeft verwerende partij dit echter niet gedaan.

d) Met betrekking tot het visum van verzoekster en haar vlucht uit het land

In de eerste plaats wijst verweerster erop dat een Eurodac-zoekopdracht twee visumaanvragen op naam van verzoekster laat zien: één, aangevraagd in maart 2018; de andere in november 2018, waarmee verzoekster zou hebben gereisd.

Verzoekster betwist dat er in dit opzicht sprake is van een tegenstrijdigheid in de tijd. In maart 2018 had verzoekster zich immers reeds tot haar tante gewend voor hulp. De temporaliteiten zijn ook in overeenstemming met haar andere verklaringen: zij heeft de hele waarheid aan haar tante opgebiecht nadat de klacht was ingediend – een klacht die zij zelf eind 2017/begin 2018 plaatst (NPO, p. 12-13 en 32).

Toen haar tante ermee instemde haar te helpen, zei zij verzoekster dat zij alles zou doen om haar in staat te stellen het land te ontvluchten. Vervolgens nam zij rechtstreeks contact op met haar vriend, S. A. (...), die verantwoordelijk was voor het verkrijgen van de valse documenten.

Verweerster uit ook kritiek op de valse documenten en wijst erop dat deze dateerden van ver voor verzoeksters problemen, aangezien de identiteitskaart dateerde van 2015 en het paspoort van 2017.

Verzoekster kan dit alleen verklaren door het feit dat het precies valse documenten zijn. Zij vermoedt dat S. A. (...) de documenten opzettelijk vroeger heeft gedateerd om de verdenking te verminderen dat het om vervalsingen zou kunnen gaan – het feit dat alle documenten en de visumaanvragen op hetzelfde tijdstip zijn gedateerd zou inderdaad verdenking kunnen wekken.

Ten derde voert verweerster een tegenstrijdigheid in de tijd aan: als verzoekster inderdaad met haar visum heeft gereisd, moet zij ruim vóór de aangegeven datum in Europa zijn geweest, aangezien het visum geldig was voor de periode van 5 december 2018 tot en met 3 januari 2019. Vervolgens verwijt zij verzoekster dat zij heeft "gewacht" alvorens haar verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verzoekster wenst allereerst te herinneren aan de ultieme psychische nood waarin zij zich toen bevond: nadat zij eindelijk aan haar kwelgeest was ontsnapt, bevond zij zich binnen enkele uren aan het einde van de wereld, in een bijzonder lethargische toestand. Ze volgde S. A. (...) blindelings, terwijl ze in angst bleef omdat ze alle mannen wantrouwde... Haar herinneringen aan deze periode zijn wazig; maar zij herinnert zich dat zij in een koud land waar mensen Portugees spraken aankwam en kerstfeest vierde met S. A. (...) en een echtpaar in een huis waar zij enkele weken verborgen bleven; Zij herinnert zich ook S. A. (...)’s vrees te hebben gehoord dat haar vader haar in Portugal gemakkelijker zou vinden en daarom de rest van de reis te hebben georganiseerd; tenslotte herinnert zij zich dat zij op een avond laat op een station aankwam en sliep voordat zij door S. A. (...) naar het Diesnt voor Vreemdelingenzaken werd gedirigeerd met als enige opmerking voordat hij haar in de steek liet: "Ga daarheen, zij zullen je helpen".

Ten slotte verwijt verweerster verzoekster dat hij geen informatie heeft over S. A. (...).

Verzoekster betwist dat dit enige invloed heeft op de geloofwaardigheid van haar asielverhaal. Zij wil er ook op wijzen dat zij S. A. (...), een kennis van haar tante, nauwelijks heeft gekend; en dat zij elke toenadering tot hem – evenals tot alle mannen – altijd heeft gevreesd, gezien de trauma's die haar vader heeft opgelopen."

Verzoekster besluit:

### **"3.1. Vluchtelingenstatus**

Verzoekster is een vluchteling:

(1) Verzoekster vreest terug te keren naar Angola vanwege de bedreigingen en misbehandelingen van haar vader;

(2) In het licht van het voorgaande, en met name de bedreigingen en mishandelingen van verzoekster, die een vervolging in het verleden in de zin van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 vormt, moet deze vrees als gegrond worden beschouwd;

(3) Zij behoort tot een bepaald sociaal groep, de groep meisjes, en kinderen, die slachtoffers zijn van huiselijk geweld en incest, en de vervolgingen zijn gebaseerd op het feit dat zij een vrouw is;

(4) Verzoekster kan geen bescherming krijgen van de autoriteiten van haar land van herkomst voor zover de gevreesde vervolgingen afkomstig zijn van deze autoriteiten.

In het licht van het bovenstaande moet de vluchtelingenstatus aan verzoekster worden toegekend.

### **3.2. Subsidiaire bescherming**

*In ondergeschikte orde, indien Uw Raad van oordeel is dat de vrees van de verzoekster geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, moet er worden verklaard dat verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Angola en dat zij in aanmerking voor subsidiaire bescherming komt.*

### 3.3. Vernietiging van de bestreden beslissing

*In meest ondergeschikte orde, vraagt verzoekende partij dat de bestreden beslissing wordt vernietigd van wege van het gebrek aan grondigheid bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en de noodzaak van aanvullende onderzoeksmaatregelen, o.a. over : het huishoudelijk geweld t.o.v. vrouwen en het seksueel geweld tegen kinderen in Angola; de psychologische toestand van verzoekster, in verhouding tot beschikbare informatie over het psychologische trauma van mensen in dezelfde situatie."*

## 2.2. Stukken

Blijkens de inventaris der stukken voegt verzoekster de volgende stavingstukken bij haar verzoekschrift:

- "2. Research artikel, « In Limbo: Time Perspective and Memory Deficit Among Sexual Abuse", 24.04.2019
3. Artikel AIIAfrica, 16.06.2021
4. Artikel AfricaNews, 31.08.2022
5. CMI Brief, Violence against women in the context of urban poverty in Angola dd. oktober 2016
6. Artikel Angop, La lutte contre la violence domestique devrait être élevée au niveau régional, estime une députée angolaise dd. 25.11.2019
7. Artikel AfricaNews, laatste update op maart 2021
8. Verslag van de Comité van mensenrechten dd. 08.03.2019
9. Artikel van de Ambassade van Angola in Frankrijk, 27.03.2021
10. Artikel Prévalence, déterminants et effets de la violence pendant la grossesse : une étude transversale basée sur la maternité à Luanda, Angola dd. 31.12.2019
11. Artikel Le Monde, En Angola, « la corruption, petite et grande, s'adapte et continue d'exister », dd. 18.12.2019
12. Artikel van de Anti-Corruption Research Center dd. 2010
13. Artikel Jeune Afrique, Angola : Lourenço utilise-t-il son combat anti-corruption pour régler ses comptes ? dd. 12.03.2021
14. Statista Research Department, update of the research dd. 17.06.2020
15. Artikel Dingira Fulbe, 10.03.2022
16. Artikel AIIAfrica, 18.01.2022
17. Association Mémoire Traumatique et Victimologie, « Impact des violences sexuelles de l'enfance à l'âge adulte », maart 2015
18. Artikel Le Monde, 09.11.2017
19. Psychologisch attest"

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij er niet in geslaagd is om haar vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, nu (i) de geloofwaardigheid van haar relaas op fundamentele en algehele wijze wordt ondermijnd door de herhaaldelijke tegenstrijdigheden in haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS),

alsook voor het CGVS onderling, zodat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen en vervolgingsfeiten en (ii) zij geen documenten voorlegt die haar identiteit of reisweg ondersteunen en er verschillende bemerkingen gemaakt kunnen worden bij haar identiteit en haar reisweg. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

### 2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Angola, te zijn ontvlucht omwille van een vrees voor haar vader, die haar seksueel misbruikte en met de dood bedreigde.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster in de loop van de administratieve procedure geen stukken heeft bijgebracht die haar identiteit, haar reisweg of haar relaas ondersteunen.

De algemene informatie over huishoudelijk geweld en geweld tegen vrouwen en kinderen in Angola, over corruptie in Angola en over psychologische stoornissen die voorkomen bij kinderen die het slachtoffer zijn van seksueel geweld die wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoekster, stukken 2-18) heeft geen betrekking op de persoon van verzoekster, noch op de persoonlijke feiten die verzoekster aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen. Uit het psychologisch attest dat zij bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 19) kan blijken dat verzoekster op vijf verschillende data in de tweede jaarhelft van 2020 op consultatie is geweest bij een psycholoog. Hieruit blijkt evenwel niet waarom verzoekster toen psychologisch werd opgevolgd, laat staan dat hieruit kan blijken dat zij in Angola (seksueel) geweld heeft ondergaan van haar vader.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoekster voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster op fundamentele en algehele wijze wordt ondermijnd door de herhaaldelijke tegenstrijdigheden in haar verklaringen voor de DVZ en het CGVS, alsook voor het CGVS onderling. De volgende overwegingen en vaststellingen uit de bestreden beslissing leiden tot dit besluit:

*"U slaagt er niet in om de scheiding van uw ouders consistent te situeren, nochtans een cruciale gebeurtenis in uw relaas: "het is allemaal begonnen toen moeder het huis verliet, dat was definitief in 2017" (NPO, p. 29). Voor uw interview op het CGVS, laat u weten dat deze scheiding in 2017 was (zie mail advocaat, d.d. 07/03/2022, toegevoegd aan het administratief dossier). Voor het CGVS, stelt u na de scheiding te zijn verhuisd, dewelke u situeert toen u vijftien of zestien jaar was (NPO, p. 6-7), dus 2014 of 2015. Gevraagd naar de datum van de verhuis, stelt u dit niet te weten. Gevraagd naar of u zich het jaar nog kan herinneren, stelt u begin 2016 (NPO, p. 7). Later in het interview, verklaart u plotseling te zijn verhuisd: "In 2017, toen mama het huis verliet" (NPO, p. 14). U bevestigt dit vervolgens nog tweemaal: de scheiding was in 2017 (NPO, p. 25) en mama vertrok definitief in 2017 (NPO, p. 29).*

*U slaagt er ook niet in om uw woon- en verblijfplaatsen consistent te situeren. Voor DVZ, verklaarde u op verschillende plaatsen te hebben gewoond in Hoji Ya Henda en vervolgens, één nacht voor uw vertrek, bij uw tante in Martires (Verklaring DVZ d.d. 30/07/2019, hierna DVZ-V, p. 5). Ook bij inschrijving, verklaarde u dat uw adres in uw land van herkomst Martires ("Marthis, Luanda") was (zie administratief dossier). Voor het CGVS, verklaart u aanvankelijk dat Golf II de laatste plaats was waar u woonde voor*

uw vertrek. U stelde daar te wonen sinds de scheiding (NPO, p. 6-7). Even later in het interview, wordt er u gevraagd een overzicht te maken van alle plaatsen waar u heeft gewoond en verbleven. U verklaart: San Paolo, Golf II en dan, als laatste plaats, Palanca (bij uw tante) (NPO, p. 13-15). Ook het moment dat u naar uw tante bent verhuisd, verandert meermaals doorheen het interview. Eerst stelt u dat u in november 2018 definitief het huis van uw vader verliet en bij uw tante ging wonen. Dit was het moment dat uw tante u zei dat ze u zou helpen (NPO, p. 12-13). Vervolgens, verklaart u reeds in november 2017 naar het huis van uw tante te zijn verhuisd (NPO, p. 15). Op nog een ander moment, stelt u pas twee maanden voor uw definitieve vertrek (NPO, p. 16, 35-36), wat u vervolgens situeert eind februari 2019 (NPO, p. 16), te zijn verhuisd naar uw tante, dus eind december 2018. Op een ander punt, verklaart u dan weer reeds eind december 2018 te zijn vertrokken (NPO, p. 28-29), hetgeen een verhuisdatum van eind oktober, begin november 2018 zou betekenen. Op nog een ander moment, stelt u dat u midden 2018 reeds bij u tante woonde (NPO, p. 20). Bovendien, of u na het tweede gesprek met uw tante nog terugkeerde naar het huis van uw vader, verandert ook doorheen het interview: soms wel (NPO, p. 30, 35-36) en soms niet (NPO, p. 13).

Wat betreft uw familiale situatie zijn er ook verscheidene opmerkelijke elementen in uw dossier. Bij inschrijving, verklaarde u drie broers en twee zussen te hebben, dewelke bij uw ouders in Luanda verbleven (zie administratief dossier). Vervolgens, verklaarde u bij DVZ slechts twee broers te hebben (DVZ-V, p. 8), dewelke 5 en 15 jaar zijn (d.d. 2019; op het moment van het CGVS interview: 17-18 jaar en 7-8 jaar). U stelt dat ze Hoji Ya Henda verblijven, en ook uw moeder zou in Hoji Ya Henda verblijven (DVZ-V, p. 7-8). Voor het CGVS, stelt u ook slechts twee broers te hebben (NPO, p. 14, 24), dewelke 1-2 jaar en 8-9 jaar waren op het moment van de scheiding, die u vervolgens situeert in 2017 (NPO, p. 24-25), dus op het moment van het CGVS interview zouden zij 6-7 en 13-14 jaar zijn. Ter bevestiging, wordt er u door de Protection Officer gevraagd of er geen andere broers of zussen zijn, mogelijks met een andere vader of moeder of overleden broers of zussen, waarop u 'nee' antwoordt (NPO, p. 25). Wat betreft de woonplaatsen van uw broers en uw moeder, stelt u niet te weten naar waar ze zijn gegaan na de scheiding. U zou met hen, sinds de scheiding, ook geen contact meer hebben gehad (NPO, p. 14-15, 23, 25). U werd geconfronteerd met bovenstaande verschillen tijdens uw interview, waarop u antwoordde "vijf broers en zussen? Nee, daar heb ik het nooit over gehad." Gevraagd naar het verschil in woonplaatsen, antwoordt u "nee, daar weet ik ook niets van." (NPO, p. 40).

Betreffende de vaststelling van het misbruik, verklaarde u voor DVZ: "Toen ik 's ochtends wakker werd, voelde ik dat er iets gebeurd was. Ik voelde ook vocht aan mijn onderlichaam. Ik had dat verteld aan onze huisbediende. Zij vroeg mij of dat 1 keer was gebeurd. Ik vertelde haar dat het vaker gebeurde. Ze vroeg of ik een relatie had met een man en ik zei van niet. Zij stelde voor om mij naar een ziekenhuis te brengen. Ze hebben mij daar onderzocht en ze vertelden mij dat ik seksuele betrekkingen had met een persoon" (Vragenlijst CGVS d.d. 12/03/2020, hierna CGVS-V, p. 3). Voor het CGVS, verklaart u: "Tot ik het op een keer aan J. (...) vertelde. Zij vroeg of ik een vriendje had. Ik zei van niet. Ze zei dat dat 'dinge' kwam van een seksuele relatie die ik had gehad. Ik vertelde haar dat ik nooit met iemand seksuele relaties had gehad" (NPO, p. 29-30). U maakt voor het CGVS geen gewag van een onderzoek in het ziekenhuis, maar stelt nu dat het J. (...) was die u vertelde dat u seksuele betrekkingen had gehad. Gevraagd naar wat J. (...) verder nog heeft gedaan om uw situatie te helpen, haalt u enkel aan dat ze heeft geprobeerd van met uw vader hierover te spreken (NPO, p. 31-32). Ter bevestiging, wordt er u later ook nog expliciet gevraagd of u ooit in een ziekenhuis hulp heeft gezocht, waarop u 'nee' antwoordt (NPO, p. 37).

Betreffende de personen die u vertelde over het misbruik, verklaart u, in uw vrij relaas, dat u het achtereenvolgens vertelde tegen J. (...), dan S. (...) en dan uw tante (NPO, p. 29-30). Na uw vrij relaas, nogmaals gevraagd naar de volgorde van de personen, verklaart u nu: J. (...), uw tante (dagen na J. (...)) en S. (...) (maanden na J. (...)) (NPO, p. 32-33). U verklaart ook nog dat u J. (...) heeft verteld over het misbruik één of twee maanden na de start (NPO, p. 31). Vervolgens stelt u dat u uw tante heeft verteld over het misbruik enkele dagen nadat u het tegen J. (...) heeft gezegd, wat u vervolgens situeert als vijf of zes maanden na de start van het misbruik (NPO, p. 33).

Ook het moment waarop u zou zijn gestopt met school, kan u niet consistent situeren. Eerst, stelt u dat u denkt op uw veertien te zijn gestopt, wat, gezien uw leeftijd, zou neerkomen op 2013 (NPO, p. 8). Gevraagd naar de datum, stelt u de maand en het jaar niet precies te weten, maar u denkt begin 2014 (NPO, p. 8). Het CGVS merkt op dat dit ruim voor de scheiding van uw ouders is, wat u nochtans aanduidt als de start van de problemen: "het is allemaal begonnen toen moeder het huis verliet, dat was definitief in 2017" (NPO, p. 29). In uw vrij relaas, situeert u het stoppen met school nadat u uw tante voor de eerste maal heeft opgezocht, wat u eerder had gesitueerd in 2017 (NPO, p. 12-13, 30). Wanneer u later in het onderhoud, nogmaals gevraagd wordt naar het moment waarop u stopte met school, stelt u ineens dat het begin 2018 was en dat het misbruik al een hele tijd, twee of drie maanden, bezig was (NPO, p. 33-34).

Wat betreft het bezoek dat uw vader thuis ontving, dient opgemerkt te worden dat u eerst verklaart dat dit enkel vrienden waren, steeds dezelfde drie of vier, en ook collega's. Verder zou er niemand op bezoek

zijn gekomen. (NPO, p. 10-11.) In tegenstelling, verklaart u later, gevraagd of uw vader een nieuwe vriendin had, dat hij altijd een andere had. Gevraagd of deze ook thuis langskwamen, antwoordt u "ja, maar ze gingen altijd weer weg, want hij sloeg ze ook." Gevraagd naar hoeveel, stelt u dat het er veel waren, meer bepaald zeven of acht (NPO, p. 23-24). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u eerder, gevraagd of er nog andere mensen op bezoek kwamen, de vriendinnen van uw vader nooit noemde.

Betreffende de klacht die u neerlegde bij de politie samen met uw vriendin S. (...), u stelt dat dit in november 2017 was (NPO, p. 12-13), later stelt u dan weer begin 2018 (NPO, p. 32). U verklaart aanvankelijk: "Het is normaal verlopen. Ze hebben mijn naam gevraagd, dan beseften ze van wie ik de dochter was en hebben ze me uitgelachen." Gevraagd naar wat u dan bedoelt met 'het is normaal verlopen,' antwoordt u: "Ik heb mijn verhaal gedaan en ze zeiden 'oké, dat is goed,' en ze gingen er later nog eens naar kijken." U stelt geen documenten te hebben gekregen, waaromtrent u verklaart: "In Afrika is dat niet altijd zo. Je krijgt niet altijd bewijs van die dingen...." De Protection Officer wijst u vervolgens op uw eerdere verklaringen, namelijk 'dat het normaal was verlopen' en dat 'ze u uitlachten,' waarop u nu stelt: "Ik heb mijn verhaal wel kunnen vertellen, wat er is gebeurd. Ze glimlachten. Ze lachten me niet helemaal uit. Dat was het niet" (NPO, p. 36). Gevraagd naar hoe deze politiemensen uw vader kenden, stelt u dit niet te weten (NPO, p. 36-37). Nochtans, verklaarde u eerder tijdens uw vrij relaas: "Mijn vader was bevriend met die mannen. Ze waren ook van MPLA" (NPO, p. 30). Ook op de vraag hoe en wanneer uw vader op de hoogte was van uw klacht, verandert u uw antwoord. Tijdens uw vrij relaas, verklaart u: "Ik heb dan mijn verhaal gedaan daar en ze zeiden dat ze me zouden helpen. .... Ze zeiden dat ik daar was geweest. Toen ik thuis kwam, was papa heel kwaad en heeft hij terug hetzelfde gedaan" (NPO, p. 30). U verklaart ook dat mensen van de politie hebben gebeld om te zeggen dat u een klacht had ingediend (NPO, p. 19). U stelt dat hij enkele dagen nadien op de hoogte was van uw klacht (NPO, p. 33). Later, verklaart u, in tegenstelling, dat uw vader wist van uw klacht, maar dat hij dit nooit met u had besproken. U stelt dat de tegenklacht zo snel na uw klacht kwam, dat deze wel van hem moest zijn geweest. Gevraagd of uw vader dan nooit rechtstreeks tegen u heeft gezegd dat hij wist van die klacht, antwoordt u dat hij het nooit heeft gezegd (NPO, p. 37).

Wat betreft deze klacht van uw vader tegen S. (...) (en u), gaan uw verklaringen ook alle kanten uit. Eerst, verklaart u "Nadat ik klacht indiende, ben ik naar huis gegaan en een maand later ongeveer heeft mijn tante verteld dat papa klacht had ingediend tegen mij en S. (...)." Vervolgens, stelt u dat het niet uw tante, maar S. (...) was die u dit heeft verteld. Ze zou u dit rechtstreeks gezegd hebben midden 2018 bij uw tante, waar u op dat moment al woonde (NPO, p. 19-20). Nochtans, situeert u in uw vrij relaas de tegenklacht voor uw definitieve verhuis naar uw tante (NPO, p. 30). Ook op een ander moment, stelt u dat u enkele dagen nadien naar uw tante bent gegaan en haar heeft verteld over de tegenklacht, vervolgens, ging u nog verscheidene maanden naar huis (NPO, p. 35). Gevraagd naar wanneer de tegenklacht kwam, stelt u aanvankelijk dat u één maand na uw eigen klacht hoorde over de tegenklacht (NPO, p. 19). Vervolgens stelt u dat uw vader zijn klacht pas maanden na uw klacht was (NPO, p. 21). Daarna, stelt u dan weer dat er tussen uw klacht en dat u op de hoogte werd gebracht van de tegenklacht een tweetal maanden zat (NPO, p. 21). Bovendien bent u ook opvallend vaag over de inhoud van de klacht. U stelt dat de klacht tegen S. (...) omwille van drugs was (NPO, p. 30), gevraagd naar wat de klacht tegen u was, stelt u: "Dat weet ik niet, maar mijn naam stond wel mee in de klacht." Gevraagd naar of u dit niet heeft gevraagd aan S. (...), antwoordt u 'nee' (NPO, p. 34).

Betreffende de bedreigingen van uw vader tegenover J. (...), verklaarde u voor DVZ: "Mijn vader zag dat ik nogal veel sprak met de huisbediende, en hij heeft haar bedreigd." (CGVS-V, p. 3). Voor het CGVS, verklaart u dat de huishoudster, J. (...), uw vader heeft aangesproken op het misbruik, daarop heeft hij geantwoord dat ze zich niet diende te moeien en ze haar werk zou kwijtspelen indien ze dit wel deed (NPO, p. 30, 32).

Tot slot, komen uw verklaringen betreffende de periode dat u bij uw vader woonde en door hem werd misbruikt maar weinig doorleefd over. U verklaart dat wanneer u niet naar school moest, u gewoon thuis bleef. Gevraagd naar wat u dan deed thuis, antwoordt u: "Ik zat daar maar wat. Ik keek een beetje tv." Gevraagd of er nog iets anders was dat u deed, antwoordt u 'nee.' Gevraagd naar de periode dat u niet meer naar school ging, wat u dan een hele dag deed, stelt u: "Nee, ik zat altijd thuis, want ik kreeg veel slaag van mijn papa." Gevraagd hoe u uw dagen vulde, antwoordt u: "Gewoon, ik zat daar maar wat. Ik wachtte tot er eten kwam." U stelt dat u nooit met vrienden of vriendinnen afsprak, nooit buitenkwam en er thuis enkel vrienden van uw vader langskwamen. Gevraagd naar wat u dan deed als deze vrienden langskwamen, antwoordt u: "Dan keek ik naar buiten door het raam" (NPO, p. 9-11)."

Verzoekster voert aan dat haar verhuizing naar haar tante in twee fasen moet worden beschouwd. De eerste keer bleef zij niet lang bij haar tante omdat zij vreesde dat haar vader te snel zou ontdekken waar zij was ondergedoken. Enkele maanden later keerde zij terug en bleef zij daar tot haar definitieve vertrek uit Angola. Dit verklaart volgens haar waarom zij verschillende perioden heeft opgegeven. Zij beperkt zich

hiermee echter tot het geven van een summier verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, zonder de vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Uit deze vaststellingen blijkt dat verzoekster tal van verschillende verklaringen aflegde over het moment van haar verhuizing naar haar tante. Dat zij thans stelt dat zij in twee fases naar haar tante was verhuisd is een nieuwe tegenstrijdigheid ten opzichte van de verschillende tegenstrijdige verklaringen die zij daarover reeds had afgelegd.

Voorts stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat zij de eerste keer dat zij haar tante in vertrouwen nam, verkoos om niet te spreken over de verkrachtingen die zij door haar vader onderging. Zij zou dit later, na het indienen van de klacht, hebben verteld. De volgorde van de personen aan wie zij het geweld van haar vader toevertrouwde is volgens haar eerst J., dan haar tante en ten slotte haar vriendin S. De volgorde van de mensen aan wie zij bekende ook door haar vader te zijn verkracht, is volgens haar dan weer eerst J., dan haar vriendin S. en ten slotte haar tante. De Raad stelt evenwel vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet kan blijken dat verzoekster met haar tante een apart gesprek had over het geweld van haar vader en een ander gesprek over de verkrachting. Met deze gekunstelde verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid, slaagt verzoekster er dan ook niet in de voorgaande vaststellingen daarover *in concreto* te weerleggen.

Verzoekster betwist ook dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de klacht van haar vader tegen haar vriendin S. en stelt dat het in feite S. was die haar het nieuws vertelde toen ze allebei bij haar tante waren. Zij blijft hiermee evenwel steken in het herhalen van een versie van de door haar afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Waar zij nog aanvoert dat zij verklaard heeft “*dat er een verschil in tijd was tussen het tijdstip waarop haar vader de klacht had ingediend en het tijdstip waarop zij daarvan had vernomen*” en dat dit de verschillen in het tijdstip van haar verklaringen verklaart, wijst de Raad erop dat uit de notities van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS duidelijk blijkt dat zij eerst verklaarde dat zij nadat zij klacht indiende naar huis was gegaan en dat een maand later ongeveer haar tante vertelde dat haar vader een klacht had ingediend (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19), dat zij daarna verklaarde dat er maanden zaten tussen haar klacht en die van haar vader en dat ze denkt dat er “*een tweetal maanden*” zaten tussen haar klacht en het moment dat zij op de hoogte werd gebracht van de klacht van haar vader (*Ibid.*, p. 21). Haar betoog houdt dan ook geen steek. Waar zij nog aanvoert dat tijdelijkheid iets vaags en nevelig is voor haar en dat zij in een traumatische nasleep geen elementen kan lokaliseren die de perioden van het trauma omgeven, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit het psychologisch attest dat zij bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 19) kan blijken dat verzoekster op vijf verschillende data in de tweede jaarhelft van 2020 op consultatie is geweest bij een psycholoog. Dit attest vermeldt evenwel geen trauma's of problemen om gebeurtenissen in de tijd te situeren. Waar verzoekster nog laat gelden dat een gebrek aan precisie in de tijd geen overtuigend argument kan vormen voor een gebrek aan geloofwaardigheid, wijst de Raad er ten slotte nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster op fundamentele en algehele wijze wordt ondermijnd door de herhaaldelijke tegenstrijdigheden in haar verklaringen voor de DVZ en het CGVS, alsook voor het CGVS onderling.

Waar verzoekster nog wijst op haar zeer kwetsbaar psychologisch profiel, wijst de Raad er nogmaals op dat dit profiel niet wordt gestaafd aan de hand van concrete stukken. Zoals reeds gesteld, kan uit het psychologisch attest dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 19) blijken dat zij op vijf verschillende data in de tweede jaarhelft van 2020 op consultatie is geweest bij een psycholoog, doch niet dat zij trauma's zou hebben of problemen om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Indien dit zou blijken uit haar ogen of verbaal gedrag, kan worden verwacht dat dit ook wordt geattesteerd door iemand die is opgeleid om dergelijke vaststellingen te doen, *quod non*. Waar verzoekster nog stelt dat de *follow-up* werd stopgezet nadat zij was verhuisd naar een privé adres, ver van haar vorige adres en “*van de toegang tot sociale bijstand om haar te helpen een nieuwe psycholoog, vertaler, enz. te vinden*”, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij toont niet aan dat zij verhuisd is, noch dat zij om deze reden geen psychologische bijstand meer zou kunnen krijgen. Zij toont zelfs niet aan dat zij enige poging ondernomen heeft om opnieuw psychologisch te worden opgevolgd, laat staan dat zij dergelijke opvolging nodig zou hebben. De verwijzing in het verzoekschrift naar verschillende objectieve bronnen die de psychologische stoornissen verklaren die voorkomen bij kinderen die het slachtoffer zijn van seksueel geweld hebben geen betrekking op de persoon van verzoekster en kunnen dan ook niet

aantonen dat zij slachtoffer is geworden van dergelijk geweld. De Raad kan slechts vaststellen dat bij verzoekster geen *“traumatisch geheugenverlies”* is geattesteerd en dat verzoekster bijgevolg niet aantoonbaar dat zij daaraan lijdt. De theoretische uitleg die zij daarover in haar verzoekschrift geeft aan de hand van stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt, doch die geen betrekking hebben op haar persoon, kan de verschillende tegenstrijdigheden doorheen haar relaas dan ook niet verklaren. Bij gebrek aan enig (begin van) bewijs of indicaties dat verzoekster traumatische herinneringen heeft, was het CGVS er dan ook niet toe verplicht *“onderzoek te verrichten naar de traumatische herinneringen van kinderen die het slachtoffer van incest zijn”*. Verzoekster houdt niet dienstig het tegendeel voor. Waar verzoekster nog verwijst naar het arrest nr. 253 776 van 30 april 2021 van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu zij haar kwetsbaarheid en grote psychologische fragiliteit niet aantoonde.

Aldus slaagt verzoekster er niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Daarbij komt dat in de bestreden beslissing de volgende terechte bemerkingen worden gemaakt over verzoeksters identiteit:

*“Betreffende uw identiteit, u stelde bij inschrijving (d.d. 05/03/2019) minderjarig te zijn, namelijk geboren op 18/08/2002 (zie administratief dossier), dus ongeveer 16,5 jaar. De dienst Voogdij bepaalde echter bij beslissing op 19 maart 2019 dat op basis van het medisch onderzoek kon worden besloten dat u op datum van 11 maart 2019 een leeftijd had van 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie administratief dossier). Bovendien, gaven uw vingerafdrukken een EUODAC-hit met twee Portugese visums, waaraan een paspoort was gekoppeld op naam van A. K. T. (...) geboren op 19/08/1999 (zie administratief dossier). Gevraagd naar uw geboortedatum tijdens uw interview op het CGVS, antwoordt u onmiddellijk 19/08/1999 (NPO, p. 5). U verklaart wel dat uw naam B. K. T. A. (...) is en dat K. T. A. (...) een alias is, dewelke op uw vals paspoort en identiteitskaart stond. Deze documenten werden geregeld door S. A. (...), op vraag van uw tante (NPO, p. 4-5). Het is echter opvallend dat u verklaart een vals paspoort en een valse identiteitskaart te hebben gehad met bijna dezelfde naam en dezelfde geboortedatum. Documenten die reeds ruim voor uw vertrek (identiteitskaart maart 2015; paspoort januari 2017) werden aangevraagd. U antwoordt hierop dat meneer A. (...) alles heeft geregeld en dat u niet weet hoe dit is verlopen (NPO, p. 40). Bijkomend, verklaarde u voor DVZ dat u een identiteitskaart had, maar deze achterliet in Angola (DVZ-V, p. 11). Voor het CGVS, stelt u echter expliciet nooit een identiteitskaart te hebben gehad (NPO, p. 29).”*

Door te stellen dat zij vermoedt dat haar smokkelaar de documenten opzettelijk vroeger heeft gedateerd om de verdenking te verminderen dat het om vervalsingen zou kunnen gaan, beperkt verzoekster zich tot een loutere bewering (*post factum*). Hoe dan ook doet verzoekster hiermee geen afbreuk aan de vaststellingen dat zij leugenachtige verklaringen aflegde over haar leeftijd, dat zij er niet voor terugdeinst om gebruik te maken van valse documenten en dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar identiteitskaart. Verzoekster slaagt er dan ook niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Daarnaast worden in de bestreden beslissing nog de volgende terechte bemerkingen gemaakt over verzoeksters reisweg:

*“Betreffende uw reisweg, bent u vooreerst niet eenduidig over uw vertrekdatum. Voor DVZ, verklaarde u in maart 2019 te zijn vertrokken (DVZ-V, p. 12). Tijdens uw onderhoud op het CGVS, verklaart u eerst eind februari 2019 te zijn vertrokken (NPO, p. 16). Op een ander moment, verklaart u reeds te zijn vertrokken in december 2018 (NPO, p. 28-29). Waar u verklaart geen andere reisplannen te hebben gehad buiten uw definitieve vertrek (NPO, p. 16), werden er op basis van uw vingerafdrukken twee visumdossiers teruggevonden. U vroeg op 27/03/2018 een Portugees visum aan, wat werd geweigerd. U vroeg op 15/11/2018 nogmaals een Portugees visum aan, wat werd uitgereikt voor de periode 05/12/2018 tot 03/01/2019. Gezien u verklaarde onder de naam uit het visumdossier te hebben gereisd, en er ook geen andere visumdossiers konden gelinkt worden aan uw vingerafdrukken, dient te worden vastgesteld dat u sinds december 2018 (uiterlijk begin januari 2019) in Europa verblijft. Hierbij dient dan opgemerkt te worden dat u laattijdig om internationale bescherming verzocht. U heeft immers ruim twee maanden gewacht met uw aanvraag. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en de fysieke integriteit, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties*

*om internationale bescherming te vragen. Uw gebrek aan urgentie plaatst ernstige vragen bij uw nood aan bescherming."*

Waar verzoekster in haar verzoekschrift herinnert aan *"de ultieme psychische nood waarin zij zich toen bevond"*, herhaalt de Raad dat zij deze nood niet staft aan de hand van concrete stukken. Verzoekster beperkt zich dan ook tot het poneren van loutere beweringen waar zij stelt dat zij haar smokkelaar blindelings volgde en dat haar herinneringen aan deze periode wazig zijn. Zij weerlegt met dit betoog niet dat zij geen eenduidige verklaringen aflegde over haar vertrekdatum, dat haar verklaring geen andere reisplannen te hebben gehad buiten haar definitieve vertrek uit Angola geen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en dat zij laattijdig om internationale bescherming heeft verzocht.

Waar verzoekster betwist dat er sprake is van een tegenstrijdigheid in de tijd en toelicht dat zij zich in maart 2018 reeds tot haar tante had gewend voor hulp en dat *"(d)e temporaliteiten (...) ook in overeenstemming (zijn) met haar andere verklaringen"*, gaat zij eraan voorbij dat haar in de bestreden beslissing wordt verweten te hebben verklaard dat zij geen andere reisplannen heeft gehad buiten haar definitieve vertrek uit Angola, terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij reeds op 27 maart 2018 en op 8 oktober 2018 – waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit op 15 november 2018 zou zijn gebeurd, betreft het een materiële vergissing – een Portugees visum had aangevraagd (adm. doss., stuk 5, map 'DVZ'). Zij weerlegt deze vaststellingen niet en reikt er evenmin een verklaring voor aan.

Bijkomend merkt de adjunct-commissaris nog op goede gronden op dat de verklaringen van verzoekster tegenstrijdig zijn met de gegevens uit haar visumdossier. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

*"Zo verklaarde u eerder dat u nooit iets van werk heeft gedaan in Angola. Nochtans, staat in uw visumdossier dat u zou werken bij CACAAT. Verder, verklaarde u dat er buiten A. (...) en u, niemand anders is meegereisd (NPO, p. 28). Echter, in uw visumdossier is L. M. N. (...) aangeduid als een reisgezel. Zij zou ook werken bij CACAAT (zie administratief dossier). U werd hiermee geconfronteerd, maar stelt dat u zich deze naam niet kan herinneren en dat u ook nooit heeft gewerkt (NPO, p. 40)."*

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

De omstandigheid dat haar Angolese nationaliteit niet wordt betwist, doet geen afbreuk aan de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan kan worden besloten dat verzoekster haar vrees voor vervolging door haar vader en de door haar voorgehouden feiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoekster nog laat gelden dat zij *"geen bescherming (kan) krijgen van de autoriteiten van haar land van herkomst voor zover de gevreesde vervolgingen afkomstig zijn van deze autoriteiten"*, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met haar vader, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat verzoekster geen vervolgingen heeft ingeroepen die afkomstig zijn van deze autoriteiten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

### 2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Angola.



2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

2.3.3.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een appreciatiefout aangetoond.

2.3.7. Waar verzoekster in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. C. BUYSE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. BUYSE

D. DE BRUYN